

det dog for et Sted, De har ført mig hen? . . . Og hvad er det for et stort, sort Kors derhenne?“ vedblev hun i stigende Rædsel ved pludselig at faa Øje paa Sømærket deroppe over Højden, hvorfra Emanuel var kommen. „Det er jo som et Golgatha her! . . . Jeg vil ikke være her! De skal føre mig hjem straks. Hører De? Jeg vil ikke være her!“

Den ellers saa overlegne Frøken tabte et Øjeblik ganske Fatningen. Pateren søgte at berolige hende. Han gav sig blandt andet til omstændelig at forklare Luftspejlingens ganske naturlige Aarsag, og det varede da heller ikke længe, før hun kom til sig selv. Hun tog hans Arm, lo af sin Skræk og kaldte sig en rigtig overtroisk gammel Tante.

Helt i Ligevægt kom hun dog ikke, før de var naaet ud af „den ækle Ørken“.

Men da blev det Paterens Tur at føle sig ilde til Mode.

Under Nedstigningen fra Hammerbakkerne opfangede han nemlig et lille Glimt af Emanuel nede paa Skrænten under Sømærket, og i det samme forstod han, hvorfor Frk. Ragnhild netop i Dag havde vovet sig herop paa disse øde Steder, som hun ellers afskyede, . . . forstod ogsaa Grunden til den